

bete påverkas av partipolitiska synpunkter — det är för alla en självklarhet. Men på denna grund kan inte läkare — lika litet som andra tjänstemän — hindras från partipolitisk verksamhet. Mot de båda socialistiska läkare som på en gång är socialläkare och tillhör en partipolitisk förening göres genom uttalandet en ful insinuation utan skynt av motivering. Då en av dessa läkare, dr Inghe, sedermera i ett inlägg i Svenska Läkartidningen kritiserat remissyttrandet har till detta inlägg fogats den löjeväckande föreskriften att återgivande i pressen helt eller delvis ej får ske. Här finns ej anledning att referera dr Inghes synpunkter; huvudsaken är att fastslå att både remissyttrandet och sättet att publicera kritiken härav tyder på mycket dåligt omdöme.

I en intervju förklarar hr Myrdal

att eventuellt den svenska industrin inte kan fullfölja leveransprogrammet till Sovjetunionen. Handelsministern finner emellertid tröst i satsen att "svårigheter är till för att övervinnas". Uttalandet bör jämföras med vad hr Myrdal sade före avtalets undertecknande. I Blomstermåla den 18 augusti berörde han t. ex. kritiken av avtalsfrågans handläggning och yttrade bland annat att "denna har visat en mycket elakartad tendens att söka intala medborgarna att det beramade handelsavtalet med Ryssland för med sig mycket stora vanskligheter" (steno-grafiskt referat). Vid denna tid var det alltså tecken på illvilja att säga vad handelsministern nu uttalar som en naturlig sak. Plattheten att svårigheter är till för att övervinnas är inte alldeles övertygande då det gäller svårigheter man själv åsamkat sig och som den talande förut energiskt förnekat.

En svensk diplomat, envoyé Reuterskiöld,

har i Göteborgs Handelstidning dragit ut till försvar för "den förkättade diplomatin". Hr Reuterskiöld reagerar mot tanken att en diplomat skulle vara en person "som för sitt lands skull ljuger utomlands" eller som "säger ingenting på tre eller fyra språk". Hans indignation mot sådana karaktärsticker verkar äkta, till och med litet för äkta. Han tar de skämtsamma uttrycken något allvarligt. Även hyllningarna till den diplomatiska kåren är fria från humor. "Våra diplomater är hårt arbetande, ansvars-kännande män, som redan från början av sin bana fått göra sig förtrogn icke blott med utrikespolitiska problem, utan med snart sagt allt mellan himmel och jord, från gödningsämnen till hovceremoniel." Hr Reuterskiöld själv har som diplomat måst göra allt och lära sig allt. Han har som domare upptagit borgenärsed, han har vigt som sjölasörjare, han har medlat i skilsmässomål och jordfäst, han har verkat som affärsman och säljare och som jordbrukare studerat växtsjukdomar och frosthärdig potatis — "som sjöman har jag

mönstrat folk". "som journalist syndar jag ingalunda i dag för första gången". Men allt detta övertygar oss inte om att hr Reuterskiöld är någon övermänniska. Bland annat misstänker vi att det är tämligen lätt att uppta ed, viga, jordfästa, medla och mönstra — och att det inte är svårare för diplomater än andra att kunna mycket litet i många ämnen. Som journalist bör hr Reuterskiöld i diplomatins — för att ej tala om pressens — intresse inte synda vidare. Att hr Reuterskiöld kan ljuga är möjligt, ehuru det trohjärtade i hans framställning inte tyder härpå. Att han kan säga ingenting åtminstone på ett språk är säkert. Men inte ens enligt de mest gammalmodiga föreställningar är detta tillräckligt för våra beskickningschefer.